

er nu dette Udtryk „det sidste Aar“ i den ældre Grundlovs § 40 og den Betingelse, i den Tid at have haft en saadan Indtægt eller at have svaret en saadan Skat, blevet fortolket ved Valgloven af 16de Juni 1849, der jo blev givet i umiddelbar Sammenhæng med Grundloven? Dette vil fremgaae af følgende Bestemmelser i den nævnte Valglov. I dens § 53 hedder det med Hensyn til Grundlaget for Valglisten over dem, der have svaret 200 Rb. i Skat, at det sidstforløbne Aar skal regnes fra den 1ste Jan. til den 31te Decbr. forud for det Aar, i hvilket Valglisten bringes tilveie. I dens § 57 foreskrives det, at der skal affattes en Fortegnelse over dem, der godtgjøre i det sidste Aar, regnet fra den 1ste Januar til den 1ste December, at have haft en reen aarlig Indtægt af 1,200 Rb. Efter disse Fortegnelser skal da Valglisten affattes, men den kom, ifølge Valglovens § 64, ikke til at gjælde fra 1ste Januar til næste Aars 31te December, men derimod fra 1ste Juni til Aarets Udgang og de 5 første Maanedes af det næstfølgende Aar, og de Valgbare, som vare optagne paa den, bleve saa staaende, naar der blev foretaget Valg i Tidrummet mellem den 1ste Januar og den 1ste Juni, skjøndt der altsaa var forløbet mere end eet Aar siden det Tidrum, der afgav Grundlaget for deres Optagelse paa Valgbarhedslisten. I § 64 bestemmes det just, at de, der findes at burde føies til paa Valgbarhedslisten, fordi de i det nærmest foregaaende Aar have haft en Indtægt af 1,200 Rb. eller have betalt 200 Rb. i Skat, skulle føies til, naar der bliver Valg mellem den 1ste Januar og den sidste Mai, men der staaer derimod ikke et Ord om, at de, som staae paa Valgbarhedslisten fra det næstforegaaende Aar, men som ikke staae paa den for det sidste Aar, skulle stettes ud ved et saadant Valg. § 40 i den gamle Grundlov har i de 18 Aar, hvori denne har bestaaet, uagtet den Bestemmelse, som indeholdes i denne Paragraph, i ligesaa høi Grad er en Betingelse som den, der indeholdes i den reviderede Grundlovs § 38 om Bopæl, og uagtet det er en klar Sag, at Betingelsen om en vis Indtægt eller en vis Størrelse af Skat overmaade let kan gaae tabt, dog aldrig no-

genfinde, naar der kunde blive Spørgsmaal om den, været forstaaet paa en saadan Maade som den, man nu vil vi gjøre gjældende med Hensyn til Bopælsbetingelsen, saaledes at den Paagjældende skulde fortabe sit Sæde i Landstinget, naar han ikke længer fyldestgjorde den omtalte Betingelse. Man har valgt Saadanne, som i det næstforegaaende Aar vare opførte paa Valgbarhedslisten, og der har aldrig, naar de først vare traadte ind i Thinget, været Tale om at undersøge, hvorvidt de Paagjældende senere havde 1,200 Rb. i reen Indtægt eller svarede 200 Rb. i Skat. Man betragtede Bestemmelsen om „de sidste Aar“ som afsluttet med Valgbagen, og der var ikke Tale om at gjøre Forfristen i § 62, der svarede til den nuværende § 58, anvendelig paa dette Tilfælde. — Jeg skal endnu kun med Hensyn til det hele formelle Spørgsmaal erindre om, at det i alle vore communale Love lige siden 1837 udtrykkeligt har været bestemt, forsaavidt der i dem forlangtes Besiddelse af fast Eiendom som Betingelse for at kunne opnaae communale Valg, at det ingen Indflydelse skulde have paa de Valgtes Stilling, om de mistede den nævnte Betingelse, efterat de havde modtaget Valget.

Men man kan ogsaa reise et andet Spørgsmaal, som vedrører Realiteten. Jeg skal være fuldstændigt enig med den ærede Ordfører i, at der her ikke er Tale om, enten Domicilbestemmelsen er mere eller mindre fornuftig; det er en engang afgjort Sag; den staaer i Grundloven, og da den staaer der, og, som den staaer der, maae vi selvfølgelig respectere den. Men der er dog ganske vist heller ikke Anledning til at udstrække denne Bestemmelsses Omfang udover dens fornuftige Grændse. Men man kan nu spørge, siger jeg, om ikke Domicilbestemmelsen bliver betydningsløs ved en anden Fortolkning end den, som det ærede Udvalg vedkjender sig. Dertil svarer jeg Nei! Om smaa politiske Hensyn kunne have ligget bag ved Domicilbestemmelssens Indførelse eller ikke, kan jeg ikke afgjøre — jeg har ikke været med til at lave den, og jeg veed kun, at jeg forsaavidt kan være enig med den ærede Ordfører, som jeg finder mig overordentligt lidet opbygget ved den og finder, at den er mere